

Leo Trotskij: Några konkreta frågor till herr Malraux (13 mars 1937)

Grova uttryck är ett allmänt kännetecken för det stalinistiska lägret, men det ändrar i grund och botten inte saker och ting. Jag har aldrig sagt att Mexiko var det enda land som har hjälpt Spanien. Jag har sagt att Mexiko har gjort det *mesta* det kunde göra och att alla folk vet det. Oavsett vilket öde som väntar den spanska revolutionen så kommer det alltid att finnas tacksamhet i det spanska folkets hjärtan gentemot Mexikos folk.

En storsint och skarpsinnig politik bär till sist alltid frukt.

Sovjetbyråkratin har gjort det *minsta* den kunde göra för Mexiko, bara tillräckligt för att definitivt undvika att misskreditera sig i proletarietets ögon. Till detta måste vi tillägga att den politik som den stalinistiska byråkratin tvingar på den spanska revolutionen i ordets fulla mening är *ödesdiger*. Den har redan lett till fruktansvärda nederlag i en rad länder. Men det är meningslöst att diskutera revolutionens frågor med herr Malraux. Så tidigt som 1931 skrev jag i *Nouvelle Revue Française* att Malraux inte har lärt något från den kinesiska revolutionens erfarenheter och inte hade tillgodogjort sig marxismens ABCD. Han har inte tagit ett enda steg framåt sedan dess.

En mycket viktigare fråga idag är det uppdrag som herr Malraux för närvarande har i USA. Han har kommit för att förkunna att Moskvarättegångarna är en ”personlig” fråga för Trotskij. Det är inte lönt att besvara sig med det bolsjevikiska gamla gardets ”personliga” öden, när så viktiga ”politiska” frågor som den spanska revolutionen står på dagordningen.

Här förråder sig herr Malraux fullständigt. Försvaren av de juridiska påhitten i Moskva kan delas in i tre grupper. Den *första* upprepar som en papegoja åklagarnas formuleringar och lägger till några förolämpningar. Till denna typ hör Kominterns ”journalister” som utför GPU:s direkta order. Ingen tar dessa personer på allvar och ingen respekterar dem. Den *andra* gruppen har vissa likheter med opartiskhet, och rättfärdigar Moskvarättegångarna med hjälp av abstrakta argument och spetsfundigheter. Under täckmantel av ”rent juridiska analyser” förskönar dessa personer det som ägde rum på den juridiska *scenen* och vägrar envist att kasta en blick bakom scenen. Men hela komplotten förbereddes under en rad år bakom scenen, och bara en liten del av det tragiska spektakel som är ämnat att lura den allmänna opinionen uppförs på scenen. Detta ”rent juridiska” försvar kan fullständigt berättigat kallas *prittism* efter den brittiska advokaten Pritt. Men till och med detta system har lyckats misskreditera sig själv. Då återstår en *tredje väg*, att med hjälp av *patetiska vädjanden avleda den allmänna opinionen från bedrägeriet och de enorma mordet i annan riktning*. Sådant är herr Malraux’ och hans gelikars uppdrag.

Är hans yttrande att Moskvarättegångarna är min ”personliga” angelägenhet i själva verket inte skandalöst? Antingen det ena eller det andra: om anklagelserna är sanna och hela bolsjevikpartiets gamla generation utom Stalins lilla klick verkligen har slagit in på en fascistisk väg – då vittnar enbart detta symptom om en otroligt djup kris inom hela sovjetssystemet. Om anklagelsen är falsk då visar dessa historiskt exempellösa juridiska komplotter att den byråkratiska apparaten är helt genomrutten. I båda fallen är alltså Sovjetstaten allvarligt sjuk. Den måste skötas om. Den måste räddas. Med vilka medel? Innan vi bestämmer medicinen måste vi ställa diagnosen. Man måste säga hur det är. Sanningen måste förklaras. Jag kan inte annat än tycka synd om de personer som ser en ”personlig” fråga här. I detta sammanhang går det inte att undvika att konstatera följande lilla motsättning: när jag yttrar mig om politiska frågor skriker Stalins vänner: ”Han måste jagas bort för han lägger sig i politiken!” Men när jag försvarar mig mot påhitten utropar samma vänner: ”Där ser ni, han är inte intresserad av politiska frågor, utan bara personliga!” Det är svårt att göra dessa herrar nöjda.

För att ännu mer avslöja herr Malraux' verkliga funktion ställer jag några alldeles konkreta frågor till honom inför världsoptionen. Vad har hänt med gammalbolsjevikerna *Kuklin* och *Gertik*, som anklagades tillsammans med Zinovjev men som inte fanns med på de anklagades bänk?¹ Är det sant att de tillsammans med dussintals andra sköts under förhören för att ha vägrat att sjunga den melodi som åklagaren hade komponerat – ja eller nej? Vad har hänt med Sosnovksij,² en gammalbolsjevik, vän till Lenin och en fantastisk författare? Är det sant att han krossades för att ha gått mot skenrättegångarna – ja eller nej? Jag kommer att fortsätta denna lista när jag får det första svaret.

Herr Malraux är stolt över att alltid ha "försvarat" antifascisterna. Nej inte alltid, bara vid de tillfällena då det sammanföll med sovjetbyråkratins intressen. Herr Malraux har aldrig försvarat de italienska, bulgariska, jugoslaviska och tyska antifascister som beviljades sovjetbyråkratins gästfrihet, men som på grund av att de var kritiska mot dess despotism och privilegier sedermera föll i GPU:s händer. Var finns de tre jugoslaviska revolutionärerna Deditch, Dragitsch, Haeberling? Var finns Zenzi Muehsam, hustru till den anarkistiska poeten och kämpen Eric Muehsam som torterades av nazisterna? Var är de italienska och spanska revolutionärerna Gezzi, Gaggi, Merino, Caligaris, som de spanska milismedlemmar som herr Malraux är så orolig över mer än en gång har begärt ska släppas fria? Kanske herr Malraux på samma gång kan skicka en komplett lista över alla de antifascister, i synnerhet de bulgariska, som fanns bland de 104 personer som sköts utan vare sig förhör eller domar och avrättades "vid tidpunkten för" mordet på Kirov men utan något som helst samband med det?

Finns det några band mellan dessa sovjetbyråkratins brott och dess politik på den iberiska halvön och över hela världen? Jag hävdar att ett sådant samband måste finnas. Bonapartismens politik leder till lika ödesdigra konsekvenser på många områden. Men även om herr Malraux vägrar att förstå detta samband kan han ändå inte undvika att besvara de konkreta frågor som jag har ställt till honom. Eller kanske hans vänner i Moskva kommer att vägra att upplysa honom? En sådan vägran kommer att vara en bekräftelse av de allra värsta anklagelserna mot sovjetbyråkratin.

1 Alexander S Kuklin (1876-1937?), var en av de äldsta bolsjevikiska arbetarna i Petrograd. Medlem av centralkommittén. Zinovjevit, medlem av Förenade oppositionen, utesluten ur partiet 1927, kapitulerade 1928. Dömdes till tio års fängelse vid första rättegången mot Zinovjev och Kamenev i januari 1935. A M Gertik (1902-1936) var en av de anklagade vid rättegången i januari 1935 och dömdes till fängelse men kallades aldrig att vittna under någon av de följande rättegångarna. Enligt franska marxists.org arkebuserades han 1936.

2 Lev Sosnovksij (1886-1937) var en framstående sovjetisk journalist som liksom Rakovskij tillhörde Vänsteroppositionens första anhängare och var en av de sista att kapitulera. Han dödades utan rättegång eller ha erkänt.